

Un camí fressat

D'un camí molt freqüentat, per on es passa sovint i resulta, per tant, molt marcat i poc perdedor, sempre n'hem dit un camí fressat. Aquesta expressió, un camí fressat, és ben corrent i es pot dir que no hi ha cap excursionista que la desconegui: en la indicació d'un itinerari, la menció que es tracta d'un camí molt fressat és suficient per a tranquil·litzar aquell qui l'ha de recórrer per primer cop. El diccionari Fabra, que recull l'adjectiu fressat, en el sentit que comentem, no inclou, en canvi, el verb fressar, en el sentit de «passar repetidament per un camí», però el trobem al Diccionari Atcover-Moll i a la Gran Enciclopèdia Catalana i ja ha estat proposat perquè sigui també admès, properament, al nostre diccionari acadèmic.

L'expressió camí fressat s'usa també en sentit figurat. S'aplica a aquelles activitats —artístiques, professionals, etc.— que no destaquen pas per la seva originalitat sinó que es limiten a seguir còmodament els procediments o els models dels predecessors, defugint el risc que comporta tota cosa nova. Es en aquest sentit que hem observat que algú fa ús de l'expressió «un camí trillat». Es cert que el Diccionari Moll recull també aquesta expressió, però només en dona una citació del segle XVII i tot ens indueix a creure que l'ús de l'expressió «un camí trillat» —amb què s'arracona un camí fressat— no obeeix sinó a la influència del castellà. Es, doncs, un punt que caldria que reconsideressin, perquè, en realitat, en qüestions de llenguatge, sempre surt més a compte anar pel camí més fressat que, com hem dit, és el més poc perdedor.

ALBERT JANE